

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **Z., s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Ing. Markem Dufkem, advokátem se sídlem Spálená 21, Praha 1, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2006, č.j. S-MHMP 60661/2006/OST/Kš, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ca 71/2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2006, č. j. 5 Ca 71/2006 - 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného Magistrátu hlavního města Prahy, stavebního odboru, ze dne 22. 2. 2006, č.j. S-MHMP 60661/2006/OST/Kš, bylo podle § 90 odst. 5 spr. ř. (v celém textu míněn zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení odboru výstavby Úřadu městské části Praha 1 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 25. 1. 2006, č.j. Výst. 009371/2006-Hk-2/1035. Stavební úřad usnesením rozhodl podle § 28 odst. 1 spr. ř., že žalobce není účastníkem stavebního řízení o vydání stavebního povolení na stavbu – změnu stavby: stavební úpravy nebytového domu N. P. 4, P., na pozemku parc. č. 487 v k.ú. N. M., vedeného stavebním úřadem pod č.j. Výst. 32312/2005-Hk-2/1035, neboť žalobce s ohledem na požadavky § 59 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“; s účinností od 1. 1. 2007 nahrazen zákonem č. 183/2006 Sb., stavebním zákonem – pozn. soudu) neprokázal žádná vlastnická nebo jiná práva k

předmětné stavbě a pozemku a na základě předložených nájemních smluv podle § 59 odst. 4 stavebního zákona není účastníkem stavebního řízení.

Žalovaný uvedl, že v posuzovaném případě jsou podle § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona účastníky stavebního řízení osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich. Pojem „jiného práva“ je vymezen v § 139 písm. f) stavebního zákona, kdy se jím rozumí zejména právo hospodaření s majetkem státu a právo odpovídající věcnému břemeni. Vyjádřil, že finanční pohledávky a nároky vůči vlastníkům staveb nebo pozemků, plynoucí z právních vztahů, jejichž předmětem jsou tyto pozemky nebo stavby, nemají charakter „jiného práva“ podle § 139 písm. f) ve spojení s § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neboť se nejedná o práva věcná, nýbrž o práva závazková. Svůj závěr podpořil odkazem na § 59 odst. 4 stavebního zákona, jenž výslovně vylučuje z účastenství ve stavebním řízení nájemce bytových a nebytových prostor. Uvedl, že práva nájemců ve stavebním řízení by měl, pod hrozbou případné možnosti občanskoprávního vymáhání náhrady škody z porušení povinností založených nájemní smlouvou, hájit vlastník stavby, tj. pronajímatel. Dále ve svém rozhodnutí vycházel z § 85 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož případnou změnu v užívání stavby spojenou se změnou stavby projedná stavební úřad ve stavebním řízení a po jejím dokončení provede kolaudaci změny stavby. Okruh účastníků je vymezen § 59 a nikoli § 97 stavebního zákona, který v této situaci nelze aplikovat. Žalovaný uvedl, že odvolací námitka, že účastníkem řízení by měl být pan P. N. jako fyzická osoba, je ve vztahu k přezkoumávanému usnesení stavebního úřadu irelevantní, neboť o účastenství pana P. N. nebylo rozhodováno. Tvrzený rozpor usnesení stavebního úřadu s normami nejvyšší právní síly shledal žalovaný jako nekonkrétní, obdobně jako případnou trestněprávní odpovědnost zaměstnanců stavebního úřadu, kdy jej poučil o možnosti podat příslušné oznámení orgánům činným v trestním řízení. Vyslovil, že ani okolnost, že stavební úřad zpočátku žalobce za účastníka považoval a takto s ním jednal, nemá vliv na posouzení odvoláním napadeného usnesení stavebního úřadu a rozhodné není ani to, zda stavební úřad vydal usnesení z podnětu vlastního nebo jiného účastníka řízení. Žalovaný uzavřel, že žalobci postavení účastníka řízení nepřislušelo a proto shledal usnesení stavebního úřadu za zákonné.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2006, č. j. 5 Ca 71/2006 - 36, byla žaloba žalobce jako nedůvodná zamítnuta. Soud předně uvedl, že předmětem žalobního řízení bylo posouzení otázky účastenství žalobce ve stavebním řízení, a to na základě usnesení stavebního úřadu, podle něhož žalobce není účastníkem stavebního řízení. Proto konstatoval, že mu nepřísluší řešit žalobní námitky směřující proti postupu stavebního úřadu při pokračování v přerušeném řízení, aniž by pominuly překážky, pro které bylo původně přerušeno, stejně jako žalobní námitky, že žalobce neměl být vykázan z ústního jednání konaného dne 27. 1. 2006, při němž mu bylo doručeno usnesení stavebního úřadu, neboť v obou případech jde o námitky směřující k postupu stavebního úřadu v samotném stavebním řízení.

Ohledně námitky nepřipustného zásahu do správního řízení intervencí ministryně školství soud sdělil, že usnesení stavebního úřadu, stejně jako rozhodnutí žalovaného, obsahují právní argumentaci v nich uvedenou. Jako rozhodující bral soud v potaz to, zda je tato právní argumentace uvedená v odůvodnění vydaných rozhodnutí správná. To podpořil vyjádřením, že názor ministryně není relevantní pro rozhodnutí správních orgánů, přičemž ani nelze dovodit, že by napadená rozhodnutí z tohoto názoru vycházela. Proto soud nepřijal námitku porušení práva na rovné zacházení před zákonem.

K žalobní námitce ohledně účastenství v řízení, kterou žalobce dále rozvedl tím, že stavební úřad a posléze ani žalovaný neprokázali, že rozhodnutím o vydání stavebního povolení nebudou přímo dotčena práva a právem chráněné zájmy nebo povinnosti žalobce; současně také že pod „jiná práva“ podle § 139 písm. f) ve spojení s § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona lze podřadit nejen i nájemní smlouvu, ale i žalobcovy nároky uplatněné ve vedeném arbitrážním řízení proti České republice pro porušení dohody o podpoře a vzájemné ochraně investic ze dne 5. 3. 1996; dále i k námitce účastenství žalobce, který uvedl, že s ním jako s účastníkem bylo původně jednáno a že se jím cítí být i nadále; jež rovněž poukázal i tu skutečnost, že dochází-li ke změně v užívání stavby, nemůže být vyloučen jako účastník pro nesplnění podmínek § 59 stavebního zákona, neboť ve smyslu § 85 odst. 1 stavebního zákona je okruh účastníků vymezen § 97 odst. 1 a 2 stavebního zákona, podle kterého jsou jimi uživatelé nebytových prostor, jestliže jejich práva k pozemkům nebo stavbám mohou být přímo dotčena opatřeními, která mají být stavebním úřadem povolena, se soud obsáhle vypořádal. Uvedl, že žalobce nemá vlastnické právo ke stavbě ani pozemku, či k sousední stavbě a sousednímu pozemku a nemá k nim ani jiná práva, proto není účastníkem podle § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Pojem „jiná práva“ demonstrativně definuje § 139 písm. f) stavebního zákona a lze pod něj zařadit i nájemní smlouvu doplněnou o oprávnění provést určitou stavbu nebo její změnu. V takovém případě je však podle soudu účastenství nájemce založeno oprávněním k provedení stavby či její změny, nikoli vlastní existencí nájemního práva, což výslovně podpořil zněním § 59 odst. 4 stavebního zákona, které vylučuje z účastenství nájemce bytů a nebytových prostor, bez ohledu na to, zda se navrhované stavební změny dotknou jejich nájemních práv či nikoli. Soud by byl ochoten připustit účastenství žalobce ve stavebním řízení, pokud by nájemní smlouva byla doplněna o oprávnění provést určitou stavbu nebo její změnu, avšak jen pro realizaci konkrétní stavby nebo její změny, což však nenastalo. Konstatoval dále, že pod pojem „jiná práva“ kromě nájemních smluv nelze podřadit ani nároky uplatňované žalobcem v arbitrážním řízení, neboť nejde o práva ke stavbě či pozemku, nýbrž o nároky vůči majiteli stavby.

Soud rovněž vyjádřil, že podle § 85 odst. 2 stavebního zákona má stavební úřad ve stavebním řízení projednat změnu v užívání stavby spojenou se změnou stavby a po jejím dokončení provést kolaudaci změny stavby. Proto takové řízení po procesní stránce podléhá režimu stavebního řízení a nikoli úpravě vymezené § 85 ve spojení s § 97 stavebního zákona. Podotkl však, že správní orgán nenastolil otázku změny v užívání stavby a rozhodnutí neřeší, zda změna stavby podmiňuje změnu v užívání stavby či nikoli. Uvedl však, že žádost o povolení změny stavby podmiňující změnu v jejím užívání stavební úřad rovněž projedná ve stavebním řízení. Soud popřel právní názor žalobce ohledně jeho možného účastenství podle § 97 odst. 2 stavebního zákona, neboť uživatelé jednotlivých bytů a nebytových prostor jsou účastníky řízení jen tehdy, jestliže jejich užívací práva k pozemkům nebo stavbě mohou být přímo dotčena opatřeními, která má nařídít stavební úřad v řízení podle § 85 až § 96 stavebního zákona. Dospěl k závěru, že žalobce by byl účastníkem řízení za předpokladu, že by jeho užívací práva měla být dotčena nařízenými opatřeními stavebního úřadu a nikoli stavebním povolením vydaným na základě žádosti vlastníka stavby. Uzavřel, že by žalobce i v případě, že by jeho účastenství mělo být posuzováno s ohledem na § 97 stavebního zákona, ani v tomto případě podmínky účastenství nesplnil. S ohledem na tyto skutečnosti soud žalobu zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti se stěžovatel neztotožnil s právním názorem soudu prvního stupně, že stěžovatel není účastníkem stavebního řízení s tomu odpovídajícími právy a povinnostmi, ani s konstatováním soudu, že intervence ministryně školství neměla žádný

vliv na posuzování celé věci v řízení, když došlo ke zjevnému pochybení a porušení správního řádu. Poukázal na to, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 11. 2005, kterým bylo předmětné stavební řízení přerušeno do vyřešení občanskoprávních námitek podle § 137 odst. 2 stavebního zákona, nebylo realizováno, neboť i přes nevyřešení těchto námitek soudní cestou, právě na základě osobní intervence ministryně školství ze dne 16. 11. 2005, stavební úřad porušil § 29 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a rozhodl tak o pokračování v přerušném řízení, ač pro to nebyly splněny zákonné důvody. Z toho dovedl i popření ústavně zaručených základních práv, jako práva na rovné zacházení před zákonem a práva na předvídatelné a vyvážené rozhodování veřejněmocenských orgánů.

Další stížnostní námitka směřovala proti postupu stavebního úřadu, kdy na základě doručení usnesení stavebního úřadu v průběhu ústního jednání konaného dne 27. 1. 2006, byl žalobce fyzicky vyloučen z jednání, ačkoliv usnesení stavebního úřadu nebylo pravomocné ani předběžně vykonatelné, z čehož dovedl zásah do práva na spravedlivý proces garantovaného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Posléze v kasační stížnosti uvedl, že s ním od počátku bylo jednáno a byl ze strany stavebního úřadu považován za účastníka řízení, přičemž se jím cítí být i nadále. Podotkl, že je účastníkem podle § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona pro existenci smluvních vztahů se stavebníkem a na základě jím provedených investic k předmětnému nebytovému domu. Upozornil, že pokud dochází ke změně v užívání stavby, nemohl být stěžovatel vyloučen s odkazem na § 59 stavebního zákona, neboť se právní vztahy při změně v užívání stavby řídí § 85 odst. 1 stavebního zákona. Podle § 97 odst. 2 stavebního zákona se proto *ex lege* účastníky řízení stávají i uživatelé nebytových prostor, jestliže jejich práva k pozemkům nebo stavbě mohou být přímo dotčena opatřeními, která mají být stavebním úřadem povolena. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2006, č. j. 5 Ca 71/2006 - 36, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav věci aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti stěžovatele uvádí, že v mnohém opakuje námitky, které byly vzneseny v žalobě a v žalobním řízení se s nimi soud prvního stupně vypořádal způsobem, proti němuž nemá Nejvyšší správní soud žádných připomínek. Stížnostní námitku ohledně účastenství stěžovatele jednak s tím, že má jiná práva podle § 139

písm. f) ve spojení s § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, ale též že by jeho účastenství mělo být posuzováno podle § 97 odst. 2 stavebního zákona, již soud prvního stupně vyvrátil a podložil náležitou právní argumentací. Tato vychází z toho, že stěžovatel nemá žádná jiná práva podle § 139 písm. f), podle kterých by byl účastníkem podle § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona; dále pak že otázka změny v užívání stavby nebyla správním orgánem řešena ve vztahu k povolení změny stavby a proto nepřichází v úvahu odkaz na § 85 stavebního zákona, i s tím, že v takovém případě je okruh účastníků stejně nastolen § 59 stavebního zákona. I kdyby bylo případné účastenství posuzováno podle § 97, stejně by nebyl účastníkem, s ohledem na znění § 97 odst. 2 *in fine* stavebního zákona, který hovoří o účastenství při nařizovaných opatřeních. Nejvyšší správní soud v tomto neshledal tvrzené nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím žalobním řízení, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné upozornit stěžovatele, že Městský soud v Praze svým rozsudkem nerozhodl o tom, že stěžovatel není účastníkem stavebního řízení, jak stěžovatel uvádí v kasační stížnosti. Správní soudnictví je založeno na dominanci kasačního principu, podle něhož soudy ve správním soudnictví mohou buď žalobu jako nedůvodnou zamítnout, nebo, jsou-li pro to splněny zákonné předpoklady a důvody, žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Pokud by soudy ve správním soudnictví svými rozsudky rozhodovaly o tom, že někdo je či není účastníkem správního řízení, lhostejno přitom kterého druhu, nebo by přímo rozhodovaly o právech nebo povinnostech účastníků správního řízení, šlo by o významný zásah do dělby veřejné moci mezi orgány moci soudní a orgány moci výkonné, čímž by byla popřena vzájemná nezávislost jednotlivých složek veřejné moci, ale rovněž i jeden z principů demokratického právního státu podle čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 1 Ústavy ČR, stejně jako popření principů správního soudnictví v České republice.

Za potřebné též považuje Nejvyšší správní soud odkázat stěžovatele na doslovné znění § 97 odst. 2 stavebního zákona *in fine*, které používá pojmu „nařízena“, nikoli „povolena“. Na tuto skutečnost a závěry s tím spojené již stěžovatele upozornil soud prvního stupně, přesto se však tato chyba objevuje i v kasační stížnosti. Podstatou a smyslem § 97 odst. 2 stavebního zákona je, dát prostřednictvím institutu účastenství ve správním řízení ochranu uživatelům bytů a nebytových prostor, pokud jejich užívací práva mohou být přímo dotčena opatřeními, která má nařídít stavební úřad. Úcastenství dané *ex lege* podle § 97 odst. 2 stavebního zákona je možné v případě, kdy stavební úřad jedná a nařizuje provedení opatření z moci úřední, nikoli na základě žádosti stavebníka – vlastníka. Je tomu tak proto, že v řízeních zahájených z podnětu stavebníka má být ochrana užívacích práv nájemců zabezpečena v první řadě vlastníkem – stavebníkem samotným, proto není nutné přiznat procesní postavení účastníka i uživatelům bytů a nebytových prostor. Jiná je však situace, pokud opatření nařizuje stavební úřad. K tomu se uchyluje za předpokladu, že vlastník nerealizuje dříve uložená opatření a svou činností nebo nečinností u staveb ohrožuje životy, zdraví osob či životní prostředí. V takových řízeních, zejména pro nevhodný přístup vlastníka, kdy nelze očekávat, že by tento ve správním řízení mohl a chtěl účinně hájit práva uživatelů bytů a nebytových prostor, jim z tohoto důvodu stavební zákon ve vymezeném okruhu případů dává možnost, aby se i oni stali účastníky správního řízení.

Nejvyšší správní soud ke stížnostním námitkám ohledně nezákonného postupu správních orgánů v rámci vlastního stavebního řízení rovněž odkazuje na závěry soudu prvního stupně, podle něhož se tyto skutečnosti nijak nevztahují k usnesení stavebního úřadu a žalovaného, kterými bylo rozhodováno o stěžovatelově účastenství ve stavebním řízení.

Podle Nejvyššího správního soudu se soud prvního stupně nedopustil pochybení, když neshledal, že by byla porušena procesní pravidla, aby to způsobilo nezákonnost rozhodnutí správních orgánů. Obě správní rozhodnutí v sobě nezmiňují, že byla vydána na základě stížnosti ministryně školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 16. 11. 2006. Obsahují výčet důvodů, pro které správní orgány přijaly předmětná rozhodnutí. Odkaz na stížnost ministryně se objevuje toliko v oznámení o pokračování v přerušném řízení ze dne 5. 1. 2006, které však nesouvisí s rozhodnutím, jímž bylo rozhodnuto, že stěžovatel není účastníkem stavebního řízení. Vztahuje se totiž k vlastnímu průběhu správního řízení. Nejvyšší správní soud i přes tuto skutečnost a k opakovaným námitkám stěžovatele považuje za žádoucí upozornit, že stížnost ministryně se vztahovala jednak k nedodržování lhůt při rozhodování, současně vyjádřila své pochyby nad možnou účastí pana P. N. jako fyzické osoby ve správním řízení a pozastavila se nad důvody vedoucími k přerušení řízení. Z jejího vyjádření nelze zjistit, že by se vztahovala i na účastenství žalobce. I pokud by stížnost ministryně měla za důsledek vydání rozhodnutí podle § 28 odst. 1 spr. ř., podle něž žalobce není účastníkem, pak ale ve svých důsledcích není rozhodující, zda stavební úřad rozhodl skutečně na základě tohoto podnětu, nebo k tomuto závěru dospěl sám. Rozhodující vždy je, jak a na základě čeho stavební úřad posoudil podmínky účastenství žalobce. Pokud stavební úřad v průběhu řízení zjistil, že stěžovatel podle § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona účastníkem řízení není, byl povinen rozhodnout, že tento subjekt účastníkem řízení není a svůj názor musel dostatečně odůvodnit, neboť je na něm, aby tuto skutečnost prokázal. V těchto ohledech stavební úřad a posléze ani žalovaný nepochybili.

Nejvyšší správní soud též k vlastní povaze stížnosti ministryně uvádí, že účastníkem správního řízení o změně stavby podle § 59 odst. 1 písm. a) stavebního zákona je vždy stavebník, v daném případě tedy Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. Tento ústřední orgán státní správy podle § 7 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, není právnickou osobou, je organizační složkou státu a jejím jménem činí úkony její vedoucí – ministryně. Ministryně je tím, kdo má obecné zmocnění vystupovat a jednat ve všech záležitostech jménem ministerstva a jeho jménem činit právní úkony. V tomto má obdobné postavení jako jiný člen statutárních orgánů právnických osob. Proto je ministryně ve správním řízení oprávněna jménem ministerstva, které je třeba považovat za zcela běžného účastníka, činit všechny procesní úkony, jež právní předpisy též umožňují činit ostatním účastníkům. Z toho důvodu je třeba posuzovat podanou stížnost nikoli jako stížnost ministryně, vedoucí ústředního orgánu státní správy a členky vlády, nýbrž jako osoby oprávněné jednat jménem účastníka správního řízení.

Nejvyšší správní soud též souhlasí a ztotožňuje se se závěry soudu prvního stupně, že případná procesní pochybení ohledně vykázání z místa jednání nejsou předmětem žalobního řízení a vztahují se ke stavebnímu řízení jako celku. Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že v daném případě bylo rozhodováno již za účinnosti nové úpravy správního řízení, dané zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, který do právní úpravy správního řízení, resp. do vlastních pravidel výkonu veřejné správy jako takové, vnesl nové a odlišné instituty. Tak tomu je i v případě rozhodování podle § 28 odst. 1 spr. ř., které má formu usnesení. Rozlišování formy u rozhodnutí v širším slova smyslu na usnesení a rozhodnutí v užším slova smyslu je významné s ohledem na § 76 odst. 5 spr. ř., podle něhož odvolání proti usnesením nemá v obecné rovině odkladný účinek. S ohledem na § 85 odst. 1 spr. ř. proto okamžikem doručení usnesení nastává jeho právní moc a vykonatelnost. O skutečnosti, že podání odvolání proti usnesení stavebního úřadu nemá odkladný účinek, byl stěžovatel v usnesení stavebního úřadu náležitě poučen. Nejvyšší správní soud odkazuje

též na § 28 odst. 1 spr. ř. *in fine*, kde je výslovně uvedeno, že vydání usnesení nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.

Tvrzená skutečnost, že se stěžovatelem bylo od počátku jako s účastníkem jednáno, je sice pravdivá, nemá však žádný vliv na vydání usnesení podle § 28 odst. 1 spr. ř., když stavební úřad zjistil a prokázal, že stěžovatel, který tvrdil, že je podle § 59 odst. 1 písm. b) s odkazem na § 139 písm. f) stavebního zákona účastníkem řízení, účastníkem není. Usnesení stavebního úřadu proto ani není v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů podle § 2 až § 8 spr. ř., konkrétně pak s požadavkem zákonnosti podle § 2 odst. 1 a také s § 2 odst. 4 spr. ř. stanovujícími zásadu právní jistoty, legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodování správních orgánů. Tyto zásady není možné pojímat absolutně v tom smyslu, že pokud s někým jako s účastníkem bylo jednáno, účastníkem řízení zůstane navždy, i když se zjistí a posléze rozhodne, že účastníkem není.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. není dán a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

